

Cauza C-72/22 PPU**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data primirii:**

4 februarie 2022

Instanța de trimitere:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Lituania)

Data deciziei de trimitere:

2 februarie 2022

Recurent:

M. A.

Cealaltă parte din procedura de recurs:

Valstybės sienos apsaugos tarnyba (Serviciul Poliției de Frontieră)

Obiectul litigiului principal

Legalitatea și justificarea plasării în detenție a unui resortisant al unei țări terțe care solicită statutul de solicitant de azil și care a intrat și se află în mod ilegal pe teritoriul Republicii Lituania, în cazul în care în Lituania a fost declarată o situație de urgență din cauza unui aflux masiv de străini.

Obiectul și temeiul juridic al cererii de decizie preliminară

Interpretarea articolului 7 alineatul (1) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale; interpretarea articolului 4 alineatul (1) din Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate; și interpretarea articolului 8 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/33/UE a

Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională.

Articolul 267 al treilea paragraf din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Întrebările preliminare

1. Articolul 7 alineatul (1) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale, coroborat cu articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate trebuie interpretat în sensul că se opune unor norme de drept național, precum cele aplicabile în speță, în temeiul cărora, în cazul declarării stării de război, a stării de urgență ori al declarării unei situații de urgență ca urmare a unui aflus masiv de străini, un străin care a intrat și se află în mod ilegal pe teritoriul unui stat membru nu poate, în principiu, să depună o cerere de protecție internațională?

2. În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, articolul 8 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/33/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională trebuie interpretat în sensul că se opune unor norme de drept național în temeiul cărora, în cazul declarării stării de război, a stării de urgență ori al declarării unei situații de urgență ca urmare a unui aflus masiv de străini, un solicitant de azil poate fi plasat în detenție pentru simplul motiv că a intrat pe teritoriul Republicii Lituania prin trecerea ilegală a frontierei de stat a Republicii Lituania?

Dispozițiile de drept al Uniunii invocate

Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (denumită în continuare „Directiva 2011/95”): articolul 4 alineatul (1).

Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (denumită în continuare „Directiva 2013/32”): articolul 6, articolul 7 alineatul (1) și articolul 33.

Directiva 2013/33/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională (denumită în continuare „Directiva 2013/33”): considerentul 15, articolul 8 alineatele (2) și (3).

Dispozițiile de drept național invocate

Įstatymas dėl užsieniečių teisinės padėties (Legea Republicii Lituania privind statutul juridic al străinilor) (versiunea în vigoare; denumită în continuare „Legea străinilor”): articolul 2 („Definiții”) alineatele 18⁴ și 20; articolul 10 („Intrarea ilegală în Republica Lituania”) teză unică; articolul 23 („Șederea ilegală în Republica Lituania”) punctele 6 și 8; articolul 67 („Depunerea unei cereri de azil”) alineatul 1¹ (în vigoare în perioada 12 august 2021 - 1 ianuarie 2022); articolul 77 („Împrejurări care împiedică examinarea unei cereri de azil”) alineatul 1; articolul 113 („Temeiuri pentru plasarea în detenție a unui străin”) alineatele 1 și 4; articolul 140¹² („Depunerea unei cereri de azil”) alineatele 1 și 2, articolul 140¹⁷ („Motive pentru plasarea în detenție a unui solicitant de azil”) și articolul 140¹⁹ („Alternative la plasarea în detenție”) alineatele 1 și 2 din Capitolul X² („Aplicarea prezentei legi în cazul declarării stării de război, a stării de urgență ori al declarării unei situații de urgență ca urmare a unui aflux masiv de străini”).

Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministro 2016 m. vasario 24 d. įsakymu Nr. 1V-131 patvirtintas Prieglobsčio Lietuvos Respublikoje suteikimo ir panaikinimo tvarkos aprašas (anexa la Procedura de acordare și de revocare a azilului în Republica Lituania, aprobată prin Ordinul nr. 1V-131 din 24 februarie 2016 al ministrului de interne al Republicii Lituania) (versiunea în vigoare; denumită în continuare „anexa”): punctele 22, 23 și 24.

Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2021 m. liepos 2 d. nutarimas Nr. 517 „Dėl valstybės lygio ekstremaliosios situacijos paskelbimo ir valstybės lygio ekstremaliosios situacijos operacijų vadovo paskyrimo” (Hotărârea nr. 517 a Guvernului Republicii Lituania din 2 iulie 2021 „Cu privire la declararea unei situații de urgență la nivel național și la numirea șefului operațiunilor naționale de urgență”): alineatul 1.

Lietuvos Respublikos Seimo 2021 m. liepos 13 d. rezoliucija Nr. XIV-505 „Dėl hibridinės agresijos atrėmimo” (Hotărârea nr. XIV-505 a Parlamentului Republicii Lituania din 13 iulie 2021 „Cu privire la contracararea agresiunilor hibride”): alineatul 5.

Scurtă descriere a faptelor și a procedurii în litigiul principal

- 1 Pe 17 noiembrie 2021, recurentul, M. A., care călătorise din Republica Lituania cu un microbuz împreună cu alți resortisanți ai unor țări terțe, a fost reținut pe teritoriul Republicii Polone de către polițiștii de frontieră din această țară, întrucât nu a putut prezenta documentele de călătorie, vizele sau permisele necesare șederii

în Republica Lituania și în Uniunea Europeană. Pe 19 noiembrie 2021, recurentul a fost predat unor agenți ai Serviciului Poliției de Frontieră din cadrul Ministerului de Interne al Republicii Lituania și a fost reținut de aceștia timp de 48 de ore. Serviciul Poliției de Frontieră a solicitat Secției Alytus din cadrul Alytaus apylinkės teismas (Tribunalul Districtual Alytus) (denumită în continuare „instanța de fond”) plasarea în detenție a recurentului până la stabilirea statutului său juridic, dar nu mai mult de 6 luni. Serviciul Poliției de Frontieră a indicat instanței de fond că sistemele de informații ale Republicii Lituania nu conțineau date privind statutul juridic al recurentului în Republica Lituania și nici privind trecerea frontierei de stat, că acesta a sosit în Republica Lituania și se afla în mod ilegal pe teritoriul acesteia într-un moment în care fusese declarată o situație de urgență națională din cauza unui aflux masiv de străini, precum și că ar putea să fugă pentru a evita plasarea în detenție și o eventuală expulzare. Recurentul a declarat în fața instanței de fond că destinația finală a călătoriei sale era o altă țară din Uniunea Europeană, și anume Germania.

- 2 Prin decizia instanței de fond din 20 noiembrie 2021, recurentul a fost plasat în detenție pentru o perioadă de 3 luni, până la luarea unei decizii cu privire la statutul său legal în Republica Lituania, dar nu mai mult de 18 februarie 2022. Întrucât, în ședința de judecată, recurentul a solicitat protecție internațională, instanța de fond l-a considerat solicitant de azil. Ținând cont de faptul că recurentul intrase ilegal în Republica Lituania, instanța de fond a reținut existența unui temei pentru plasarea în detenție a unui solicitant de azil în articolul 113 alineatele (4) și (2) din Legea străinilor: potrivit acestei dispoziții, un solicitant de azil poate fi reținut în vederea identificării motivelor care stau la baza cererii sale de azil (atunci când informațiile privind aceste motive nu pot fi obținute fără plasarea în detenție solicitantului de azil) și atunci când, având în vedere anumite împrejurări menționate în Legea străinilor, există motive să se creadă că străinul ar putea fugi pentru a evita să fie returnat într-un stat străin sau expulzat din Republica Lituania.
- 3 Împotriva acestei decizii a instanței de fond, recurentul a formulat recurs la Lietuvos vyriausiosios administracinis teismas (Curtea Supremă Administrativă a Lituaniei), solicitând aplicarea unei măsuri alternative la plasarea în detenție, și anume obligația de a se prezenta periodic, la o oră fixă, la Serviciul Poliției de Frontieră. În cadrul ședinței în fața instanței de recurs, recurentul a reiterat cererea sa de azil.
- 4 Pe 24 ianuarie 2022, recurentul a depus o cerere de azil la Serviciul Poliției de Frontieră, care a fost transmisă Departamentului de Migrație din cadrul Ministerului de Interne al Republicii Lituania. Pe 27 ianuarie 2022, DM a returnat cererea de azil a recurentului, arătând că aceasta nu a fost depusă în conformitate cu cerințele legislației Republicii Lituania și că, în plus, nu a fost depusă cu promptitudine. În cadrul ședinței în fața instanței de recurs, reprezentantul SBGS și reprezentantul recurentului au solicitat instanței de trimitere să dispună obligarea Departamentului de Migrație la examinarea cererii de azil a recurentului.

Principalele argumente ale părților în litigiul principal

- 5 În opinia recurentului, instanța de fond i-a aplicat în mod greșit măsura cea mai severă, și anume plasarea în detenție, care a fost disproporționată și i-a limitat recurentului libertatea mai mult decât era necesar pentru a își atinge obiectivul de a lămuri motivele pe care se întemeia cererea sa de azil. Recurentul afirmă că, pe 20 noiembrie 2021, a prezentat unui ofițer neidentificat din cadrul Serviciului Poliției de Frontieră o cerere scrisă de protecție internațională, dar nu deține nicio informație cu privire la evoluția examinării acestei cereri. În cadrul ședinței de judecată, acesta și-a reiterat, de asemenea, cererea de azil. În plus, recurentul arată că nu știa că intrase în Republica Lituania din Republica Belarus, întrucât ofițerii belaruși l-au asigurat că se va afla în Republica Polonă după trecerea frontierei de stat.
- 6 Serviciul Poliției de Frontieră subliniază că recurentul, care a intrat într-o țară sigură (Republica Lituania) dintr-o țară nesigură, nu s-a adresat autorităților competente pentru a se stabili statutul său juridic, ci și-a continuat călătoria prin statele Uniunii Europene, trecând ilegal frontierele interne ale acestora. Având în vedere faptul că recurentul nu are o reședință în Republica Lituania și că nu are legături sociale, economice sau de altă natură și nici mijloace de subzistență în această țară, este foarte probabil ca, în cazul în care se aplică o măsură alternativă la plasarea în detenție, recurentul să părăsească locul de ședere înainte de a se lua o decizie cu privire la statutul său juridic în Republica Lituania. Potrivit Serviciului Poliției de Frontieră, nu există date cu privire la cererea de azil înregistrată de către recurent, deoarece o astfel de cerere nu a fost depusă în conformitate cu legislația în vigoare în Republica Lituania.

Justificarea concisă a cererii de decizie preliminară

- 7 Instanța de trimitere amintește, în primul rând, că, pentru a stabili dacă recurentul a fost reținut în mod corespunzător și dacă i se poate aplica o măsură alternativă la plasarea în detenție, este necesar să se stabilească dacă recurentul trebuie să fie considerat ca având statutul juridic de solicitant de azil, întrucât dispozițiile de drept național reglementează în mod diferit plasarea în detenție și măsurile alternative la aceasta pentru străinii care dețin și pentru cei care nu dețin acest statut.
- 8 Analizând dispozițiile de drept național în această privință, instanța de trimitere arată că, potrivit articolului 140¹⁷ din Legea străinilor, care reglementează motivele de plasare în detenție a unui solicitant de azil în cazul declarării stării de război, a stării de urgență ori al declarării unei situații de urgență din cauza unui aflux masiv de străini, un solicitant de azil poate fi reținut numai în cazurile menționate la articolul 113 alineatul (4) din Legea străinilor, precum și atunci când a intrat pe teritoriul Republicii Lituania prin trecerea ilegală a frontierei de stat a Republicii Lituania, în timp ce un străin care nu are statutul de solicitant de azil face obiectul altor motive de plasare în detenție [articolul 113 alineatul (1)

alineatele (1)-(7) din Legea străinilor]. Instanța de trimitere amintește, de asemenea, că o măsură alternativă la plasarea în detenție, și anume cazarea străinului în Serviciul Poliției de Frontieră sau într-o altă unitate adaptată în acest scop, fără a limita libertatea de mișcare a acestuia, ar putea fi aplicată numai în cazul în care străinului i-a fost recunoscut statutul de solicitant de azil [articolul 140¹⁹ alineatele (1) și (2) din Legea străinilor].

- 9 În conformitate cu dispozițiile de drept național, termenul „solicitant de azil” se referă la un străin care, în conformitate cu procedura prevăzută de Legea străinilor, a depus o cerere de azil asupra căreia nu s-a luat încă o decizie definitivă [articolul 2 alineatul (20) din Legea străinilor]. Instanța de trimitere subliniază că, deși articolul 2 alineatul (18⁴) din Legea străinilor definește cererea de azil ca fiind o cerere formulată sub orice formă de către un străin în ceea ce privește acordarea de azil în Republica Lituania, o astfel de cerere poate fi depusă numai în conformitate cu procedura prevăzută în Legea străinilor.
- 10 Articolul 140¹² alineatul (1) din Legea străinilor stabilește că o cerere de azil în condițiile declarării stării de război, a stării de urgență ori al declarării unei situații de urgență ca urmare a unui aflux masiv de străini poate fi depusă: (1) la punctele de trecere a frontierei sau în zonele de tranzit - la Serviciul poliției de frontieră; (2) pe teritoriul Republicii Lituania, în cazul intrării legale în Republica Lituania – la Departamentul de Migrație; (3) într-un stat străin – la misiunile diplomatice sau la oficiile consulare ale Republicii Lituania desemnate de ministrul afacerilor externe. Cererea de azil a unui străin depusă într-un mod care contravine modalităților menționate la alineatul (1) al articolului menționat nu este admisibilă, iar comunicarea respingerii se însoțește de o explicație a procedurii de depunere a unei cereri de azil [articolul 140¹ alineatul (2) din Legea străinilor]. În cazul în care o cerere de azil a fost depusă la o autoritate care nu este indicată în dispoziția relevantă din Legea străinilor și/sau fără a îndeplini cerințele stabilite în dispozițiile specifice ale Legii privind LSoF sau ale anexei la aceasta, cererea trebuie returnată străinului în cauză, iar acesta este informat cu privire la procedura de depunere a cererilor de azil (punctul 23 din Anexă).
- 11 În conformitate cu Legea străinilor, intrarea unui străin în Republica Lituania este considerată ilegală în cazul în care persoana respectivă a intrat cu încălcarea dispozițiilor Codului frontierei Schengen [articolul 10 alineatul (1)], iar șederea unui străin în Republica Lituania este considerată ilegală în cazul în care persoana respectivă rămâne în Republica Lituania fără autorizație de călătorie sau viză, atunci când trebuia să dețină o autorizație de călătorie sau o viză, ori a intrat ilegal în Republica Lituania [articolul 23 alineatele (6) și (8)]. Având în vedere aceste dispoziții de drept național și ținând seama de faptul că recurentul din litigiul principal a intrat pe teritoriul Republicii Lituania fiind în posesia unui pașaport, dar nu și a unor documente care să dovedească intrarea și șederea sa legală, instanța de trimitere a concluzionat că recurentul a intrat și se află pe teritoriul Republicii Lituania în mod ilegal și, prin urmare, nu poate să depună o cerere de azil în temeiul articolului 140¹² alineatul (1) din Legea străinilor. Cu toate că Serviciul Poliției de Frontieră dispune de o marjă de apreciere pentru a accepta o

cerere de azil depusă de un străin care a trecut ilegal frontiera de stat a Republicii Lituania, ținând seama de vulnerabilitatea persoanei respective sau de alte circumstanțe individuale [articolul 140¹² alineatul (2) din Legea străinilor], această marjă de apreciere, potrivit aprecierii instanței de trimitere, nu este reglementată și este imposibil să se determine limitele și eficiența acesteia.

- 12 Instanța de trimitere a analizat în continuare dispozițiile de drept al Uniunii referitoare la acordarea statutului de solicitant de protecție internațională. Această instanță amintește că, în conformitate cu articolul 7 alineatul (1) din Directiva 2013/32, statele membre sunt obligate să se asigure că o persoană are dreptul de a depune o cerere de protecție internațională. În conformitate cu articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2011/95, statele membre pot cere solicitantului să prezinte, de îndată ce este posibil, toate elementele necesare în sprijinul cererii sale de protecție internațională, iar statele membre au obligația de a coopera cu solicitantul unei astfel de protecții atunci când acesta depune cererea. Potrivit acestei instanțe, articolul 6 din Directiva 2013/32 conferă statelor membre o marjă de apreciere în ceea ce privește stabilirea procedurii de depunere a cererilor de protecție internațională; cu toate acestea, exercitarea unei astfel de marje de apreciere nu poate avea ca efect restrângerea unei posibilități efective de a depune o cerere de îndată ce este posibil.
- 13 Instanța de trimitere precizează că depunerea unei cereri de protecție internațională la una dintre autoritățile menționate la articolul 6 din Directiva 2013/33 este considerată de Curtea de Justiție ca fiind o etapă esențială în cadrul procedurii de acordare a protecției internaționale. Un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid este solicitant de protecție internațională în sensul articolului 2 litera (c) din Directiva 2013/32 din momentul în care depune o astfel de cerere. Pe de altă parte, se consideră că o asemenea cerere a fost depusă din momentul în care persoana în cauză și-a manifestat, la una dintre autoritățile prevăzute la articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2013/32, voința de a beneficia de protecția internațională, fără ca manifestarea acestei voințe să poată fi supusă vreunei formalități administrative (Hotărârea din 17 decembrie 2020, Comisia Europeană/Ungaria, C-808/18, EU:C:2020:1029, punctele 97, 99 și 100).
- 14 De asemenea, în jurisprudența Curții de Justiție se precizează, pe de o parte, că dobândirea calității de solicitant de protecție internațională nu este subordonată nici depunerii cererii menționate, nici înregistrării acesteia și, pe de altă parte, faptul că un resortisant al unei țări terțe și-a manifestat intenția de a solicita protecție internațională în fața unei „alte autorități”, în sensul articolului 6 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2013/32, este suficient pentru a-i conferi acestuia calitatea de solicitant de protecție internațională și, prin urmare, pentru a declanșa termenul de șase zile lucrătoare în care statul membru vizat trebuie să înregistreze aceeași cerere (Hotărârea din 9 septembrie 2021, Bundesrepublik Deutschland/SE, C-768/19, EU:C:2021:709, punctul 49). Cerința potrivit căreia statul membru trebuie să coopereze cu solicitantul de protecție internațională înseamnă că, în concret, dacă, din indiferent ce motiv, elementele furnizate de respectivul solicitant nu sunt complete, actuale sau relevante, este

necesar ca statul membru în cauză să coopereze în mod activ, în acest stadiu al procedurii, cu solicitantul pentru a permite strângerea tuturor elementelor de natură să susțină cererea (Hotărârea din 22 noiembrie 2012, M. M., C-277/11, EU:C:2012:744, punctul 66).

- 15 Instanța de trimitere subliniază că, astfel cum reiese din jurisprudența Curții de Justiție, orice resortisant al unei țări terțe sau apatrid are dreptul de a înainta o cerere de protecție internațională pe teritoriul unui stat membru, inclusiv la frontierele sale sau în zonele de tranzit ale acestuia, chiar dacă se află în situație de ședere neautorizată pe acest teritoriu; acest drept trebuie să îi fie recunoscut, oricare ar fi șansele de succes ale unei astfel de cereri; din momentul înaintării unei astfel de cereri, resortisantul unei țări terțe sau apatridul dobândește calitatea de solicitant de protecție internațională în sensul Directivei 2013/32; or, un asemenea solicitant, în principiu, nu poate fi considerat ca aflându-se în situație de ședere neautorizată pe teritoriul statului membru în care a înaintat cererea, atât timp cât nu s-a statuat cu privire la aceasta în primă instanță (Hotărârea din 16 noiembrie 2021, Comisia Europeană/Ungaria, C-821/19, EU:C:2021:930, punctele 136 și 137).
- 16 Instanța de trimitere amintește, de asemenea, că articolul 33 alineatul (2) din Directiva 2013/32 stabilește o listă exhaustivă a situațiilor în care statele membre pot considera inadmisibilă o cerere de protecție internațională (Hotărârea din 14 mai 2020, *FMS și alții*, C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punctul 149); prin urmare, în opinia acestei instanțe, nu este posibil, potrivit acestei dispoziții, să se considere inadmisibilă cererea de protecție internațională pentru motivul că nu a fost depusă în conformitate cu procedura prevăzută de legislație. Potrivit instanței de trimitere, refuzul de a accepta o cerere de protecție internațională depusă cu încălcarea procedurii prevăzute de legislație nu poate fi justificat de faptul că un aflus masiv de străini ar putea afecta îndeplinirea efectivă a funcțiilor autorităților care se ocupă de migrație. Deși este adevărat că statele membre au obligația să se asigure, printre altele, de trecerea legală a frontierelor externe, respectarea unei asemenea obligații nu poate justifica însă încălcarea de către statele membre a articolului 6 din Directiva 2013/32 (Hotărârea din 17 decembrie 2020, Comisia Europeană/Ungaria, C-808/18, EU:C:2020:1029, punctul 127).
- 17 Întrucât dispozițiile de drept național în cauză exclud, în principiu, posibilitatea de a depune o cerere de azil din cauza faptului că străinul a intrat și se află în mod ilegal în Republica Lituania, instanța de trimitere se întreabă dacă aceste dispoziții naționale sunt contrare articolului 7 alineatul (1) din Directiva 2013/32 coroborat cu articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2011/95/UE.
- 18 În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare preliminară, instanța de trimitere solicită, de asemenea, să se stabilească dacă articolul 8 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/33 trebuie interpretat în sensul că se opune unor dispoziții de drept național, cum ar fi, de exemplu, articolul 140¹⁷ alineatul (2) din Legea străinilor, potrivit căruia, în cazul declarării stării de război, a stării de urgență ori

al declarării unei situații de urgență ca urmare a unui aflux masiv de străini, un solicitant de azil poate fi deținut pentru simplul motiv că a intrat pe teritoriul Republicii Lituania prin trecerea ilegală a frontierei de stat a Republicii Lituania. Instanța de trimitere precizează că, potrivit cerințelor prevăzute de Directiva 2013/33, solicitanții de protecție internațională pot fi plasați în detenție numai în condiții excepționale, foarte clar definite, prevăzute de această directivă, cu respectarea principiului necesității și proporționalității atât cu privire la modalitatea, cât și la scopul unei astfel de plasări în detenție. Instanța de trimitere are îndoieli cu privire la faptul că măsura plasării în detenție prevăzută la articolul 140¹⁷ alineatul (2) din Legea străinilor îndeplinește aceste de cerințe și că o astfel de plasare în detenție ar putea fi considerată justificată, chiar și cu luarea în considerare a amenințării pe care o reprezintă afluxul masiv de străini pentru funcționarea sistemului de migrație.

DOCUMENT DELUCRU